

Arrest

nr. 54 806 van 24 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 9 juni 2006 het Rijk binnenkwam, diende op 12 juni 2006 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 7 september 2006 de beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. Op 25 oktober 2006 besliste de commissaris-generaal dat een verder onderzoek van de asielaanvraag noodzakelijk was.

1.4. De commissaris-generaal nam op 23 januari 2007 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in.

1.5. Via een op 25 april 2009 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) weigerde bij arrest nr. 26 880 van 30 april 2009 verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.7. Op 23 oktober 2009 actualiseerde verzoeker zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 16 september 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd. Deze beslissing, die verzoeker op 27 september 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.04.2009 werd ingediend door :

*(N., A. J.)
(...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkenes advocaat beroept zich op de vrijstelling voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, die stelt dat betrokkene geen internationaal paspoort moet voorleggen gezien de lopende asielaanvraag op het moment van de indiening van de aanvraag. Deze asielaanvraag werd echter afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus – weigering subsidiaire bescherming’ van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30.04.2009.

De administratie is verplicht om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. Aangezien wij vaststellen dat de asielprocedure van betrokkene thans is afgelopen, kan hij zich niet meer beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Uit zijn dossier blijkt eveneens dat betrokkene noch enig bewijs voorlegt om zijn identiteit te staven noch dat hij enige rechtvaardiging aanbrengt voor de afwezigheid van een identiteitsdocument (zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1- b)).

Bovendien stelt de RVV in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2010 het volgende: “het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren”. Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

(...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Verzoeker is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft slechts beperkt contact met zijn land van zijn herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Verzoeker beroept zich op art. 8 EVRM. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Al zijn dichte vrienden en kennissen bevinden zich immers in België.

Indien verzoeker verplicht zou worden naar Afghanistan terug te keren, zal dit tot gevolg hebben dat hij gescheiden zal worden van zijn vrienden en kennissen.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van en vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)”

4.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“In zijn eerste middel werpt verzoeker een schending op van art. 8 EVRM. Verzoeker stelt hierbij dat hij gescheiden zal worden van zijn vrienden en kennissen die in België wonen.

De verwerende partij laat gelden dat art. 8 EVRM de eerbiediging waarborgt van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

Daarbij dient opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals geoordeeld heeft dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM. (R.v.S. 14 november 2005, nr. 151.290; R.v.S. 15 februari 2005, nr. 140.615).

Verzoeker toont aldus niet in concreto aan op welke wijze art. 8 EVRM geschonden zou zijn. Bovendien vormt de bestreden beslissing in de gegeven omstandigheden geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit artikel.

De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker om reden dat hij de noodzakelijke formaliteiten dient te vervullen ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art. 8 EVRM (zie ook arrest R.v.V. nr. 1785 dd. 18.09.2007).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld door de Raad van State dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.)

De beslissing houdende onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst en verblijf in het Rijk.

Er werd reeds geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Daarenboven laat de verwerende partij gelden dat art. 8, 2 van het verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden. Terwijl het illegaal verblijf in het Rijk onmiskenbaar een strafrechtelijke inbreuk is.

De verwerende partij is dan ook de mening toegedaan dat de bestreden beslissing art. 8 EVRM niet schendt."

4.1.3. De Raad merkt op dat verzoeker met zijn beschouwingen niet aantoont dat verweerder enig door artikel 8 van het EVRM gewaarborgd recht niet zou hebben geëerbiedigd. In de mate dat verzoeker verwijst naar het feit dat hij een vrienden- en kennissenkring heeft in België dient immers te worden geduïd dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat hij deze relaties niet meer zou kunnen onderhouden. Daarenboven moet worden gesteld dat dergelijke sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 14 november 2005, nr. 151.290). Tevens moet worden benadrukt dat een Staat het recht heeft om de toegang tot het grondgebied te controleren en dat uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Ter onderbouwing van zijn stelling stelt hij het volgende:

“Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (...)

de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is.

Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

- de situatie van een vreemdeling die aantoot dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

(RVV. nr. 48 121 van 15 september 2010, www.rvv.be)

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

In weerwil tot de beweringen ging de aanvraag van verzoeker weldegelijk gepaard van een geldige motivering die verzoeker toeliet vrij te stellen van bovenvermelde voorwaarde. Immers op het ogenblik van de aanvraag was de procedure van verzoeker nog hangende voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker voert hierdoor de schending van de materiële motiveringsplicht aan in samenhang met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Zelfs indien een vreemdeling vrijgesteld is van de voorwaarde om identiteitsdocumenten voor te leggen omwille van de hangende asielaanvraag, blijft hij verplicht voldoende coherente inlichtingen te verstrekken om de gemachtigde toe te land het land van herkomst van de aanvrager te bepalen. Raad Vreemdelingenbetwistingen (2e k.) nr. 36.338, 21 december 2009 <http://www.cce-rvv.be> (25 augustus 2010); T.Vreemd. 2010 (samenvatting), afl. 2, 173) Verzoeker is de mening toegedaan dat hij zelfs aan deze verplichting is tegemoetgekomen. Immers over de nationaliteit van verzoeker kon geen enkele twijfel bestaan."

4.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

("...)

De verwerende partij laat gelden dat in de bestreden beslissing afdoende wordt gemotiveerd waarom verzoekers uitleg niet werd aanvaard. Verzoekers beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Inderdaad heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vastgesteld dat:

- verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 heeft ingediend op 28.04.2009;*
- verzoeker zich beroept op de uitzonderingsbepaling van art. 9bis, § 1 om geen identiteitsdocument voor te leggen;*
- de asielaanvraag van verzoeker werd afgesloten op 30.04.2009 met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.*

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft op het ogenblik dat de beslissing werd genomen aldus geheel terecht vastgesteld dat de asielprocedure van verzoeker was afgelopen en dat hij zich niet meer kon beroepen op de documentaire vrijstelling van art. 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Verzoeker heeft nagelaten zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te actualiseren.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verwijst geheel terecht naar het arrest nr. 26.814 dd. 30.04.2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die hij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren."

De schending van de materiële motiveringplicht en van art. 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan niet worden aangenomen. De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

4.2.3. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een aanvraag om machtiging tot verblijf slechts op ontvankelijke wijze kan worden ingediend indien de aanvrager zijn identiteit aantoot of indien hij aantoot vrijgesteld te zijn van deze voorwaarde. De wetgever heeft omschreven in welke twee duidelijk van elkaar onderscheiden gevallen de aanvrager niet het bewijs van zijn identiteit dient te

leveren aan de hand van “*een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel*” (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 33). Het betreft enerzijds de situatie waarbij de vreemdeling die vraagt om tot een verblijf gemachtigd te worden een asielzoeker is wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen en anderzijds de situatie waarbij de vreemdeling die in België een verblijfsmachtiging wenst te verkrijgen op geldige wijze aantoonde in de onmogelijkheid te zijn om de vereiste identiteitsdocumenten in België te verwerven.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden geen bewijs heeft gevoegd dat hij over een identiteitsdocument, in de zin van voormelde wetsbepaling, beschikte. Hij beperkte zich tot de loutere mededeling dat zijn asielaanvraag nog in behandeling was. Verweerder dient evenwel de situatie in aanmerking te nemen zoals deze bestaat op het ogenblik dat hij een bestuursbeslissing neemt en het staat niet ter discussie dat op de datum dat de bestreden beslissing genomen werd de asielaanvraag reeds definitief was afgewezen. De Raad besliste bij arrest nr. 26 880 van 30 april 2009 immers dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus verzoeker niet werden toegekend en verzoeker stelde geen cassatieberoep in tegen dit arrest. Verweerder heeft dan ook terecht gesteld dat de asielaanvraag van verzoeker niet meer kon aanvaard worden als grond om vrijgesteld te worden van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen. Het gegeven dat de asielaanvraag van verzoeker nog in behandeling was op het ogenblik dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf indiende laat daarnaast niet toe te besluiten dat, eens deze aanvraag definitief werd afgehandeld, deze motivering verder zou moeten beschouwd worden als een “*geldige motivering*” om vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen. De bewering van verzoeker dat er geen twijfel kan bestaan omtrent zijn nationaliteit doet voorts geen afbreuk aan de vaststelling dat hij naliet zijn identiteit conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Een schending van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK